

valget havde at byde paa, var ikke stort. Flertallet i Finansudvalget vilde have faste Regler for Prinseapanager og lignende, for at man ikke stadig skulde generes af disse ofte tilbagevendende Spørgsmaal, men paa denne Side af Sagen, viste det sig i Finansudvalget, kunde den højtærede Finansminister slet ikke indlade sig. Derimod lovede den højtærede Minister at fremsætte Forslag om en fast Ordning, hvorved Statskassens Pensionsbyrde blev fikseret til et bestemt aarligt Beløb. Denne ny Ordning, som man saaledes nu sætter sit Haab til, vil altsaa straks medføre, at Staten aarlig kommer til at udrede et meget stort Beløb foruden de Pensioner, som alt ere løbende i Henhold til den Lov, som foreligger her. Hvor stort dette aarlige Beløb, som Statskassen ekstra kommer til at udrede til denne Sag, hvis den paatænkte Ordning bliver gennemført, bliver, kan ikke siges bestemt, men jeg antager, det bliver saadant noget som 30—40,000 Kr. Det betyder altsaa en stærkt forøget Udgift til Hofpensioner, og vi ville ikke ved denne ny Ordning her opnaa nogen Besparelse i det lange Løb. Vi ville derimod naa til, at Statens Pensionspligt i dette Tilfælde vil være endelig lovfæstet.

Flertallet har, som det fremgaar af Betænkningen, slaæet sig til Taals med den paatænkte Ordning, men det er ikke sket, uden at der er kommet en vis Utilfredshed til Syne. For Socialdemokratiets Vedkommende er Forholdet saaledes, at vi lige saa lidt nu som tidligere kunne stemme for denne Lov, og der er flere Grunde, som tale for dette vort Standpunkt. Flertallet henviser til Pensionsloven af 24. Februar 1858 § 2, men maa jeg her gøre opmærksom paa, at det netop af Pensionsloven fremgaar, at Rigsdagen staa fuldkommen frit i denne Sag. Det fremgaar af Pensionsloven, at Rigsdagen hver Gang skal bestemme, hvilke Pensioner Statskassen skal udrede. Det vil altsaa sige, at Rigsdagen kan komme til det Resultat, at der ikke skal udredes nogen som helst Pension, altsaa at Staten i Virkeligheden i dette Tilfælde ingen Pensionspligt har. Maa jeg erindre om, som det ogsaa fremgaar af vor Betænkning, at denne Opfattelse blev gjort gældende i Rigsraadet i 1863 af den gamle Venstremand Tscherning. Han fandt det ikke rigtigt at overføre Pensionslovens Bestemmelser paa Civillistens Embedsmænd og udtalte bl. a. følgende: „Vi ere en Gang komne til den Erkendelse, at hvor der staa i Pensionsloven, at der skal gives Pension ved Lov,

ligger der deri, at denne Pension lige saa godt kan være Nul, som hvad der grænser til Nul“. Som man ser, havde man allerede den Gang den bestemte Opfattelse fra særdeles kompetent Side, at Rigsdagen ikke havde nogen Forpligtelse med Hensyn til disse Pensioner. Mindretallet i Udvalget mener, at heller ikke Billighed taler for, at nærværende Lovforslag bliver vedtaget. Det er i Virkeligheden urimeligt, at Civillisten kan antage saa mange Mennesker i sin Tjeneste, som den ønsker, at den kan fastsætte deres Lønninger og afskedige dem efter Forgodtbefindende, hvorimod Staten er pligtig til ved Tronskifte at pensionere disse Hofembedsmænd og Hoffunktionærer. Statskassen paatager sig derved en betydelig Byrde, uden i mindste Maade at kunne værgе sig imod dens Størrelse.

Af Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag vil man, som man ogsaa har gjort opmærksom paa ved Sagens første Behandling, se flere mærkværdige Forhold, der er f. Eks. tillagt en Hofmarskal, som er 51 Aar, en aarlig Pension af 5,800 Kr. En Livkirurg, som er 38 Aar, og som har tjent 4—5 Aar, skal have en Pension af 2,138 Kr. 12 Øre. Det ser mærkværdigt ud, at en Mand, som er i sin bedste Alder og kun har tjent saa faa Aar i denne Stilling, nu for Livstid skal have sig tillagt en Pension af denne Størrelse, og jeg vil benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Finansminister, om denne Livlæge virkelig har søgt om at faa denne Pension, om han har anmodet derom eller ønsket at faa den — thi jeg antager, at disse Pensioner ikke udbetales til andre end dem, som have rettet Anmodning eller ytret Ønske om at erholde Pension. Endvidere faar en Mundkok, som er 44 Aar gammel og har tjent i 23 Aar, en Pension paa over 1,000 Kr. Saaledes kunde der nævnes overordentlig mange Tilfælde, hvor det synes mig at være urimelige Beløb, der betales til Folk, som ere i deres bedste Alder, og som, selv om de ere blevne afskedigede fra den vedkommende Tjeneste, meget godt vilde være i Stand til at tjene deres Brød paa anden Maade.

Rettelse.

Sp. 6678, L. 11—12 f. o.: „Bestemmelsen i Lovforslagets § 4“, læs: „Bestemmelsen om Jordpaakastelse i Lovforslagets § 3“.